

Տասնամյակներ առաջ մամուլում եւ երեսում հայ ժողովրդական դարավեսին նվիրված կրթական գործունեությունները բաց էր բացում ոչնչի չհանգցնելով:

Եվ արդեն այսօր մենք կանգնած ենք ազգային մեր դարերն իտպատ կորցնելու շտապ վտանգի առջև: «Պարի» գրքերն ուղիղ համայնքները (պետական լինեն, «ժողովրդական»՝ թե ինքնագործ) ուղեգրել են հարեւրակի չունեցող ու մոզոնովի մի դարաւոր, որը խոր է դարելի խորնից եկող մեր դարավեսի սկզբունքներին:

Ի՞նչ դայաններում, ի՞նչ հիմքի վրա կարող էր սեղի ունենալ այս ամենը:

Ո՞վքեր են մերավորները եւ ով-

լուծման ճանադարին: Այդ բնութագրերն ուղեցույց ունեն մեզ այսօր եւս թե՛ հայ դարը մեկնաբանելիս եւ թե՛ կասարելիս: Այո, մեր խմբակային դարերի գաղտնիքը ծնկերի հենց այդ գիտական բայթի եւ իրանը հանգիստ ու հանդիսավոր բարձրու մեջ է եւ ոչ թե օդում բոխիներ գործնելու, ոտերի ու բարբերի ուղիղ ու բազեային դասվածի ու գլխադրույց ցատկերի, որ եկան հիմնովիք բար ու քանդ անելու մեր ազգային դարը: Այն, ինչ ժամանակին նկատելի ու ընդգծելի էր, ի դեպ նաեւ Մեծն Կոմիտասը: Նա գրել է. «Հայ գեղարվեստի դարը կիր գարնանցող բարձրումներ չունի, եւ զգացմունքներն արտասույցվում են ոչ թե մեղի, մղի, կասա-

ցել ու չի ստեղծել, որքան... հայ ժողովուրդը: Բայց անգամ ու՛ր քրթանից մեզ հասած մի քանի ասանյակ խմբակային դարերից ոչ մեկը չմտած մեր ճանաչված դարավեսների խաղաղացանկ հակառակ մամուլում եղած խոսք ու գրույցի, կր ունեցաների ու անգամ... աղերսագրերի: Եվ գիտե՞ք ինչու, որովհետեւ մեր դարաւորներն իրենք չգիտեին այդ դարերը, ոչ միայն չգիտեին, այլեւ լսել անգամ չէին ուզում դրանց մասին:

1959 թ 1960 թվականին էր կարծես: Նոր էր ստեղծվել «Պարի» դեպարտամենտը: Այնուհետեւ էր, որ հենց այդ օրերին երևան ժամանակ վրացական աշխարհագրական դարի դեպարտամենտը:

նովի են:

Այնուհետեւ եղավ, որ հասկալուքս վերջին ասանյակներին հայ ժողովրդական դարավեսի գլուխ կանգնեցին մեծ մասամբ դասական մարդիկ: Երգի դարի, իսկ հետո էլ «Պարի» դեպարտամենտի Գյումրիի, Գուգարի, մասամբ էլ մյուս քիչ թե՛ բաց աչի ընկնող քրթանների (Ալավերդի, Սեւիանական, Էջմիածին, Արաբազ) ժողովրդական երգի եւ դարի անսարքների երեքմեկի բարձրագույն դասերը (անունները գիտակցաբար չեմ հաշիւ) դարձան դարաւորներ ու գնացին ոչ թե Ս. Լիսիցյանի, Վ. Արիսակեսյանի, այլ վերը նշված մեր թեւեւ վասակաւուս, բայց

միակ միայն երկուսը՝ Վերլերին ու Բոչարին, այն էլ... մեակելու ու արդիական դարձնելու դայանում: Եւ արդիական էլ այն էր, որ դարի մի հասկանում տղաներն աչ ոտքը բարձրացնում են մինչեւ օդը սրբնելու եւ ոտքով մի «փակագիծ» խաւում: Իսկ առավել զավեհականը հենց այս օրերին կախարհող մի ցամաքայիններն են, որոնցից մեկն անկարելի է քրթանցել:

Ինչուեւ զիտեմ, Ռ. Ալթունյանի դեկլարացիան անսարքում էլ (հարկադրված)... դարում են: Եւ ահա «դարի» է վերածվել Սայաթ-Նովայի համահայտ «Զանի վուր ցանի» երգը: Արդեօրի մյուսներից զանազանվեն եւ գլուխ էլ ինքնաժող երևա, դարող աղջիկները ոչ

ԲԱՆԱԿԵՆ

Հայ ժողովրդական դարավեսը փակուղու առջև

Տղազրելով բանասեր-ազգագրագետ Հավիղ Գրիգորյանի սույն հոդվածը խմբագրությունը հույս է հայտնում, որ դարավեսի ձևակազմով զբաղվող մասնագետները եւս իրենց մասնակցությունը կբերեն հաճազային այդ իրո՛ւ որ կարելու խնդրի լճնարկմանը:

ժողայիկ դարաւորների ետեւից: Հենց այս դասաւորով է, որ մեր մեակելու ոչ մի բնագավառ այնքան բարձրորդի վիճակում չէ, որքան ժողովրդական դարավեսը: Ով ինչ ուզում, անում է, ունի խելիք ինչ փչում մոզոնում է, եւ օրօր սնկի նման աճում են ոչ թե մեկ երկու, այլ ասանյակ իրար նման ու միմյանց հիւսկցող ինքնագործ խմբեր «Մուս», «Հորովի», «Մասունիկ», «Տարոն», «Վաստորական», «Կարին» եւ նաեւ «Կոռնկ», «Շիրակ», «Արմենկ»:

Ժամանակակից հովերով սարված դարաւորը հուրբուրդող մեր «մասնագետներին» բլում է, թե առհասարակ, դարգունակ ու անհետաքրքիր են մեր, ասեմք օրինակ, հարսանական խմբակային դարերը: Բայց երբ հանգուցալ Ազատ Կարիբյանին սարիներն առաջ տար մերձակա մի գյուղ (4-րդ սովխոյ) ու նա դիտեց մի սարեց մեցի կնոջ դարը, այնքան ոգեւորվեց, որ իրեն հասուկ անմիջականորէր ճշաց «Ուլանովան դալար ա արե, Ուլանովան»:

Իսկ մայրիկը դարում էր ընդամենը Մեռ «Թեկալը»:

Մրանից 10-12 սարի առաջ հետուսաստուրյամբ դիտում է մուկուկան մի հաղորդում: Կրեմի համագունարների դալարում կույր էր ունենում հարավսլավական ազգային դարի տղաների համար զանազան մի խումբ: Կասարում էին ազգագրական խմբակային մի դար՝ բաց ափի դանդաղ ու բաց ափի դարգունակ, քան մեր հարսանական «Մեկ ոտ» կոչված գովուղը, այն էլ միայն զարկադուրի նվագակցությամբ, բայց այնքան գեղեցիկ ու նագկի, այնքան ջերմությամբ ու խանդաղասանով, որ աղբել կարելի էր: Եւ Մոսկվայի հանդիսականները երեք տղե հոսնկալա ծափահարում էին, երեք տղե, երեք ոչ ափի: Պարաւայրերն էլ ընդամենն այս էր աչ եւ ծափ ոտքերը հաջորդաբար առաջանում են, աչ ոտքը մեկաչափ վեր է բարձրանում ու մի դասի օղի մեջ մնալով իջնում եւ րաժեհական մի կտրուկ ոլիմի թեւալանով:

Իսկ մեր դարաւորը կոչվածները կողովի սակ դանեցին մեր իրո՛ւ որ գնալիլի եւ առավել հետաքրքիր ու գոյցիկ դարերը, հանդու-

թե քրթան են կազմում, այլ քայլում են իրար ետեւից, միմյանց ծածկելի նայելով՝ բարձր կազմում ու... երգում: Հենց որ հասնում են, ասեմք, առաջին տղի «յար քի դարան իմ»-ին, կոնքն ի վեր ճկվում են աչ ու նորից բարձրանալու հայել մինչեւ հաջորդ տղի «արսաւով ա նիմ»-ը: Այստեղ նորից են ճկվում, եւ այստեղ մինչեւ վերջ: Առավել զավեհական ոչինչ դասակարգել չի կարելի եւ զավեհական էլ մեկնակ այս չէ: Մեկ էլ կեսնես տղաների խումբը բեմում սկսեց մարտակերպարան վազը եւ անճոճով ճկում ուղկումները աղբերի ու ներբաների կոլովը, ձեռքերի եւ մասերի չոտմն ու կրճիկն հարկածելը, շխտելով այնու աղջիկների բարբերն ու բերելը վեր ու վար անելով, ուսերի վրա փուլ տարու կեղծ ու ոչնչով շրջանաւորաւորված ափերը արանաւորությունները:

Հնդիկ մեծ ժողովուրդն ասնվազն 5-6 հազար սարի է ինչ դարում է իր եւ միայն իր դարը որեւէ մասնով անգամ չի փոխելով, այսինքն չմեակելով: Նույնն էլ հույները, շոտլանդացիները, վրացիները, լեզգիները եւ այլն:

Երեք դուր, դարանայի դարաւորներ, մեր դարերը հրամանակ բարձր մակարդակով եւ նույն սիրով, ինչ հնդիկն ու խոյանացին, ձեռք ոչ թե երեք, այլ ասաներէր տղե կծափահարեն: Այս փորձով, օրինակներ էլ կան «Ալունք», «Մարաբուկ»: Այո ժամանակն է որ մեր բոլոր զավանները Շիրակի, Լոռիի, Չանգեզուրը, Վայքը, Այրարատը, Արագածոտնը, Չափախը, Հանգեներ, Տարոնի իրենց Մ. Մուրադյանը, Մզրոն եւ Ռ. Հարոյանն ունենան:

Ես այն կարծիքին չեմ, թե բնավ չի կարելի ձեռք սալ, մեակել ազգագրական մեր դարերը, անուրեւ, կարելի է եւ քերտա նաեւ դիտել էր, բայց ինչո՞ւ եւ գործը որչից սկսում: Նախ բարի եղիք դարել, բարի եղիք ներկայացնել մեր ժողովրդի ստեղծած այդ ժող հարսուրյունը եւ հետո միայն մասնով առավել կասարչալ դարձնելու մասին:

Այս է եղել, ի դեպ, ոչ միայն իմ, այլեւ մեր բոլոր Կեանավոր մասնակցաների քաղձանքը, որ այնուհետ էլ մնաց ծայր բարաւտ անաղաթի:

Փակուղուց, որի մեջ հայնսկի մեր դարավեսը ասանյակներ բարձրակ, դիտել է դուրս գա անհաղաղ ու անվարան:

ԸՆԴՈՒՄ ԳՐԱԳՐՈՒՄ

Ին՛չ են սեփուկել հայ ժողովրդական դարավեսի բախտը: Նախ ասեմ, որ քրթանցիկ երկուսը՝ Վահրամ Արիսակեսյանն ու Ազատ Կարիբյանը մոտ էին կանգնած մեր դարավեսի ազգային ակունքներին: Առաջինն, ինչ խոսք, ափիկի հալխասավոր, իսկ երկուրդը ոչ միայն ոտանակի, այլեւ ինչ որ սեղ խանդավառված ժամանակակից հովերով: Այդ դասաւորով էլ երեք առաջինը չնչին միջամտությամբ ներկայացրեց մեր ժողովրդական դարը, աղաւ երկուրդն ավանա նախադրելով եղավ ժամանակակից մոտեցումներ, որ գայրակիչ լինելուց բացի, ցավով նաեւ կործանաբար ուղիղ լինելու եւ եղավ մեր ազգային հասկալուքս խմբակային դարի ձևակազմի հարցում (այստեղ կարելի էր հիւսկ նաեւ օտարանում, բայց հայագի մի այլ վասակավոր դարաւորի Իլիա Արբասովի անունը, որը քերտա ափիկի սիրով ու երկուրդությամբ էր մոտենում մեր ազգային դարավեսին):

Կարող են հարց տալ, իսկ Էդուարդ Մանուկյանը: Էդուարդը կանգնած էր, երեք կարելի է այստեղ ասել, վերը հիւսկ մեր այդ երկու մասնագետների միջեւ, առավել հակված կրտսեր գործընկերոջ Ազատ Կարիբյանի սկզբունքներին: Ափիկի աչ առաջարկի սեր դարձավ չորտուրը՝ Վանուս Խանամիրյանը:

Վահրամ Արիսակեսյան, ահա թե ով էր իրականում մեր դարավեսի անճանաչած երախտավորը, որովհետեւ նա ոչ միայն դարաւորաց էր, այլ նաեւ դարավեսի ծեսարան: Ծիւս է, Թրիլիլիում նա նույնուհանրապետ էր դասակարգող դարավեսը, բայց երբ եկավ երեւան, անմիջապէս ընտրեց ճիւղը ճանադարի մեկնեց գյուղ եւ ի մոտ հաղորդակցվեց հայ ժողովրդական դարավեսին ու մոտեցիկ էլ ուսումնասիրեց այն: Համենայն դեպ, նրան է դասկանում հայ ժողովրդական դարի ազգային նկարագրի սեղ ու դիտակ բնութագրերը, բաց որի մեր ժողովրդական խմբակային հիմնում ընկած են գեղանակաձեւ (գիտակոր) ծնկաձայն ու ոտերի չափավոր դարձերը ձեռքերի նագանային բարձրումներով:

Հենց այս բնութագրում էլ (որ «Աւանակ» մեկն) ուղիղ չափանիւշ դասարան մեր ազգային դարերի ոչ միայն դրոյալագործան, այլեւ սեական ու գործնական խնդիրներին

դի եւ այլ բարձրումներով, այլ... դարերգերի միջոցով»: Եվ ափելացրել է. «Բարձրումների բնավորությունը... ազատ, միամիտ, կենտրոն, նոր, վիճ, համեստ, վայելուչ»:

Եվ ահա փոխանակ առաջնորդվելու Կոմիտասի, Ս. Լիսիցյանի եւ մանավանդ Վ. Արիսակեսյանի ու մեր աղ ու դարերի խոտուրդներով, փոխանակ կենտրոն դասաւորագրական ավանդներից ու սեղիկ առանձնահատկություններից, նորույս դարագետ դարաւորներն ընդօրինակեցին ուղիղներին, ասեմք օրինակ... Իգոր Մոխտեմի անճանաչի հաւալի չառնելով, որ աշխարհաւորայկ այս դարաւորը դեկավար դարձավ մի կոլեկտիվ, որի կողմը ուս ժողովուրդը, չունեւ ոչ չէր էլ ունեցել իր ազգային խմբակային դարը: Այս դասաւորով է, որ Իգոր Մոխտեմը հորինել է խմբակային դարեր, որովհետեւ անգամ ոտակաւ խմբակային միակ դարը՝ «Խորովուրդ» ոչ թե դար է, այլ դարեր: Կրկնում են, ինչուեւ Իգոր Մոխտեմը, այնուհետ էլ մեզ ծանոթ այլ ժողովուրդների դարավեսների գեղարվեստական դեկավարները հարկադրված էին հորինել խմբակային դարեր, այստեղ ի՞նչ էին դարելու: Չ՛ որ դարի խմբերը միայն կենսադարձով բավարարվել չէին կարող:

Այս էլ ասեմ իմ գիտած եւ ոչ մի ժողովուրդ այնքան խմբակային դարեր (այն էլ ինչուիսի) չի ունե-

Մոխտեմիլիներն զլխավորությամբ: Ես մինչ այդ, արդեն երկու հոդված էի տղազրել դարավեսի մասին ու հարկ համարեցի հանդիպել Մոխտեմիլիներին «Արմենիա» կուրսանոցում: Միտով ընդունեցին, եւ մեկ մոտ երկու ժամ գրում էին դարավեսի հարցերի բուրջ: Ասեմ, որ նրանք (Մոխտեմիլի անուսինները) խիստ դժգոհ էին մեր դեպարտամենտի կոլեկտիվների (Երգի ու դարի եւ նորաստեղծ «Պարի» դեպարտամենտի) խաղաղացանկից: Ունեւ այդքան ժողովրդական, ազգագրական դարեր նաեւ ու մոզոնկ նորերը ուն է ոլեթ:

Այս դեպ ոչինչ: Իմ այն հարցին, թե ինչո՞ւ դուր ուղի ժողովուրդների դարեր չեմ կասարում, Ի. Մոխտեմիլին ընկավ. «Էդ էր մնացել: Ես կոչված եմ ներկայացնելու իմ ժողովրդի դարավեսը: Իսկ ուղիքն իմ դարերը կասարում է»:

Նախադրարագրային սարիներն գրությունը համեմատաբար սանկել էր: Հանրադեմությունում կային մի քանի սանյակ ազգագրական դարի խմբեր, հիւսկեմ բնկուղ Լոռվա Շախվերդյան գեղասանի նրա՛ւ ազգագրական խումբը:

Այժմ ներկայացվող ազգագրական խմբերից ոչ մեկը, քացի մեկ երկու ձեւա՛րիս ազգագրական խմբերից («Ալունք», «Մարաբուկ») եւ երեքմեկ Մարտնիկից, Աղաւանից, Շիրակից, Վայից ու Լոռուց մայրաքաղաքում երեւացող խմբերի՝ ազգագրական չեն, այսինքն մոզո-

